

Το γεγονός της οράσεως του Χριστού από τον άγιο Σιλουανό.

Αρχιμανδρίτης Πέτρος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Έσσεξ
Αγγλίας.



Από τη στιγμή που εισήλθε στο Μοναστήρι ο Συμεών μέσω της προσευχής, και ιδιαίτερα της ευχής του Ιησού, ανακάλυπτε ολοένα και περισσότερο τη βαθειά καρδιά του. Ξεκίνησε τη μοναχική του ζωή με διακαή και άσβεστο πόθο για συμφιλίωση με τον Θεό. Το πρώτο διακόνημά του ήταν στον Μύλο της Μονής, όπου με μεγάλη επιμέλεια εκτελούσε τη σκληρή εργασία που του είχε ανατεθεί. Κοιμόταν ελάχιστα και έτρωγε με εγκράτεια, ενώ αδιάλειπτα έχυνε άφθονα και απεγνωσμένα δάκρυα στη μετάνοιά του ενώπιον του Θεού [\[1\]](#).

Η επίκληση του παναγίου Ονόματος του Ιησού γλύκαινε την ψυχή του αδελφού Συμεών. Κάποιο βράδυ, ενώ στεκόταν μπροστά στην εικόνα της Θεομήτορος, η προσευχή εισέδυσε στην καρδιά του και συνέχισε να τελείται εκεί από μόνη της μέρα και νύχτα.

Ο Συμεών είχε πολύ ισχυρή φύση, και χρησιμοποιούσε τη δύναμή του για μεγαλύτερους ασκητικούς άθλους. Κοιμόταν λίγο και σε διαστήματα, καθισμένος σε σκαμνί. Συνολικά ο ύπνος του διαρκούσε μιάμιση με δυο ώρες. Παράλληλα, όσο αύξανε η πνευματική του ένταση, τόσο εντείνονταν και οι πειρασμοί του «εχθρού». Δεχόταν επιθέσεις από τους δαίμονες, οι οποίοι ενίοτε εμφανίζονταν με τη μορφή φωτός στο κελλί του, άλλες φορές πάλι σαν ύπουλοι λογισμοί, που πρώτα τον ανέβαζαν με την υπερηφάνεια στον ουρανό, ενώ άλλοτε τον κατακρήμνιζαν στην άβυσσο της αιώνιας απώλειας. Κάποιες φορές τα πονηρά πνεύματα του εμφανίζονταν σε ορατή μορφή, βασανίζοντάς τον μέρα και νύχτα. Παρόλο που ο ίδιος προσευχόταν με άκρα ένταση, οι ταλαντεύσεις αυτές οδήγησαν τελικά τον νεαρό δόκιμο σε απόγνωση. Ο βιογράφος του διηγείται ως εξής το γεγονός:

«Οι μήνες περνούσαν και το μαρτύριο από τις δαιμονικές προσβολές γινόταν συνεχώς ολοένα πιο καταθλιπτικό. Οι ψυχικές δυνάμεις του νεαρού υποτακτικού άρχισαν να κάμπτονται, το θάρρος του αφανιζόταν. Ο φόβος της απωλείας και η απόγνωση μεγάλωναν. Η φρίκη της απελπισίας όλο και περισσότερο κυρίευε το είναι του. Όποιος έζησε κάτι παρόμοιο, αυτός γνωρίζει ότι καμία ανθρώπινη ανδρεία, καμία ανθρώπινη δύναμη δεν μπορεί να αντέξει τέτοιο πνευματικό αγώνα. Κάμφθηκε και ο αδελφός Συμεών. Έφθασε ως την έσχατη απόγνωση· και μια ημέρα, πριν τον εσπερινό, καθισμένος στο κελλί του σκέφθηκε: “Ο Θεός είναι αδυσώπητος”! Με αυτό τον λογισμό ένωσε τέλεια εγκατάλειψη και η ψυχή του για μια περίπου ώρα βυθίστηκε σε σκοτάδι απεριγράπτης αγωνίας.

Όταν πήγε για τον εσπερινό στον ναό του Αγίου Προφήτη Ηλία, που είναι κοντά στον Μύλο, είδε στα δεξιά της Ωραίας Πύλης, στη θέση της εικόνας του Σωτήρος, τον ζώντα Χριστό.

Ο Κύριος εμφανίστηκε “με ακατάληπτο τρόπο” στον νεαρό δόκιμο και όλη του η ύπαρξη, ακόμη και το σώμα του, γέμισαν από το πυρ της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, από το πυρ εκείνο που κατέβασε ο Κύριος με τον ερχομό Του στη γη.

Από το όραμα αυτό ο Συμεών έπεσε σε εξάντληση και ο Κύριος έγινε άφαντος»[2].

Ο Θεός που γνωρίζει τον κάθε άνθρωπο «εκ κοιλίας μητρός αυτού», «ο ειδώς έκαστον και την προσηγορίαν αυτού», δεν επέτρεψε να πειρασθεί ο δούλος Του Σιλουανός «υπέρ ο εδύνατο, αλλά εποίησε συν τω πειρασμώ και την έκβασιν»[3], επισκιάζοντας τη ζωή του με την άφθαρτη αιωνιότητά Του.



Το γεγονός της οράσεως του Χριστού συνιστά πράγματι ένα ορόσημο στον βίο του Αγίου και αποτελεί βασική προϋπόθεση για την κατανόηση όλης της μετέπειτα πνευματικής του πορείας. Όπως ο Ψαλμωδός που αναφωνεί: «Σος ειμι εγώ, σώσόν με»[4], έτσι και ο Σιλουανός, με τη βαθειά και ταπεινή του μετάνοια, έπεισε τον Κύριο ότι ήταν «δούλος Αυτού και υιός της παιδίσκης Αυτού». Ο Φιλανθρωπότατος Χριστός προσέλαβε τον θεράποντά Του Σιλουανό και, πέρα από κάθε προσδοκία, του φανέρωσε το Πρόσωπό Του, σαν να του έλεγε: «Υιός μου ει συ, εγώ σήμερα γεγένηκά σε διά της χάριτος της εμής»[5].

Η στιγμή της οράσεως ήταν «καιρός του ποιήσαι τω Κυρίω»[6]. Το γαλήνιο βλέμμα του Χριστού γέννησε εντός του τον πόθο να πάσχει για Εκείνον. Όταν είδε πόσο ταπεινός και πράος είναι ο Κύριος, η ψυχή του

ταπεινώθηκε έως τέλους, και έκτοτε δεν μπορούσε να έχει άλλη επιθυμία παρά μόνο να ζητά την ταπείνωση του Χριστού, που όπως έλεγε, είναι ακατάληπτη: «Κανείς δεν μπορεί να την περιγράψει, και γνωρίζεται μόνο εν Πνεύματι Αγίω»[\[7\]](#).

Στην απόγνωση που βίωσε ο όσιος Σιλουανός, όταν εξέφρασε τους λόγους: «Ο Θεός είναι αδυσώπητος», μπορούμε να διακρίνουμε την παρέμβαση της θειας Πρόνοιας στη ζωή του. Ο Θεός με την αγία παιδεία Του σμίκρυνε τον θεράποντά Του ως το μηδέν, παραδίδοντάς τον σε μια κένωση που προετοίμασε την ψυχή του να συναντήσει τον Χριστό «εν δυνάμει πολλή». Όπως σημειώνει ο όσιος Γέροντας Σωφρόνιος, ελάχιστοι υπάρχουν στην ιστορία της Εκκλησίας, στους οποίους δόθηκε να εγκαταλειφθούν από τον Θεό σε τέτοιο βαθμό όπως ο άγιος Σιλουανός.

Όταν όμως τον περιέλαμψε το μέγα Φως κατά τη θέα του Χριστού, η θανάσιμη οδύνη της εγκαταλείψεως μεταποιήθηκε σε «κατά Χριστόν ταπείνωση». Οι δυο αυτές άκρως αντίθετες καταστάσεις, της καταβάσεως στον άδη και της φανερώσεως της θειας δόξας, είναι κατ' ουσίαν οντολογικά ιδιώματα της αιώνιας αγάπης των Τριών Προσώπων της Αγίας Τριάδος. Όπως ο Θεός μας είναι απόλυτος στην άμετρη ισχύ Του, είναι επίσης απόλυτος στην κενωτική Του ταπείνωση[\[8\]](#). Η αλήθεια αυτή μας φανερώθηκε από το Δεύτερο Πρόσωπο της Τριάδος, τον Κύριο Ιησού, «Ος μορφήν δούλου λαβών, εταπείνωσεν Εαυτόν γενόμενος υπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού». Εντούτοις, κατόπιν «ο Θεός υπερύψωσεν Αυτόν και εχαρίσατο Αυτώ όνομα το υπέρ παν όνομα... ίνα πάσα γλώσσα εξομολογήσεται ότι Κύριος Ιησούς Χριστός εις δόξαν Θεού πατρός»[\[9\]](#).

Τη στιγμή της θεωρίας το Πνεύμα το Άγιο ενήργησε μέσα στην καρδιά του Οσίου έναν θαυμαστό πλατυσμό. Στο εξής, για πάνω από σαράντα χρόνια θα προσεύχεται με τους λόγους: «Δέομαί Σου, Ελεήμον Κύριε, ίνα γνωρίσωσί Σε εν Πνεύματι Αγίω πάντες οι λαοί της γης». Κατά την όραση του Ζώντος Χριστού το Άγιο Πνεύμα μεταδίδει στον άνθρωπο την κατάσταση του ίδιου του Χριστού, και η ζωή του ανθρώπου μεταφέρεται στον Ηγαπημένο. Όπως ο Χριστός, «ο Νέος Αδάμ», φέρει μέσα Του και εργάζεται σωτηρία για όλο το

γένος των ανθρώπων, έτσι και κάθε ψυχή που έχει ενωθεί με Αυτόν, αποκτά το ίδιο φρόνημα: «Ίνα πάντες σωθώσιν» [\[10\]](#).

Παραπομπές:

[\[1\]](#). Βλ. Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, σσ. 26-29.

[\[2\]](#). Βλ. Λουκ. 12,49· Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, σσ. 29-30.

[\[3\]](#). Βλ. Α΄ Κορ. 10,13.

[\[4\]](#). Ψαλμ. 118,94.

[\[5\]](#). Βλ. Αρχιμ. Ζαχαρία, Ο Πλατυσμός της καρδιάς, Ι. Μ. Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 2012, σ. 54.

[\[6\]](#). Ψαλμ. 118,126.

[\[7\]](#). Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, σ. 384. Βλ. Ο Πλατυσμός της καρδιάς, σ. 65.

[\[8\]](#). Βλ. Οψόμεθα τον Θεόν καθώς εστι, σσ. 215-216.

[\[9\]](#). Βλ. Φιλιπ. 2,8-11.

[\[10\]](#). Βλ. Ο Πλατυσμός της καρδιάς, σ. 64.

Πηγή : <https://www.pemptousia.gr/>